

קביעות

במשינה
ובהלכה היומית

במשינה היומית:
סדר נזיקין - קדשים
אבות פרק ה' משנה ט"ז -
זבחים פרק ד' משנה ד'
בהלכה היומית:
שור"ע או"ח
סימן ל"ב סעיף ל"ג -
סימן מ"ו סעיף ד'

גבורה יהודית

בפתח השער

יומ ד' פ' פנחס
אגמוליוס באוור
סדר קדשים
חמשה יומיים

עדותה המצמרדת של

ניצולת השואה גב' קאופמן - חלק ג'

חוויה אחת מני רבות, שנחרטה בי עמוק כנערה צעירה, ואני מתרגשת ממנה בכל פעם מחדש, הייתה כאשר הלך הגטו והתרוקן מתושביו היהודים. הגרמנים ציוו על כל משפחה שתשלח נציג בכדי לרוקן את הבתים מחפצי הערך ולהעבירם לאוצר הרייך השלישי. משפחת טורי שלחה אותי, כבתם המאומצת.

נכנסנו לדירה ריקה בבניין מגורים, ויכולנו להבחין כי דרי הבית נלקחו ממש באמצע הארוחה. הכלים עוד עמדו על השולחן, מחכים לבעליהם שישבו ויסיימו את סעודתם... בעודנו מסתובבים בבית ומחפשים אחר חפצים בעלי-שווה, התגלה לעינינו מראה לא ייאמן: על מיטה אחת בבית שכב, תשוש ומפוחד, קשיש אומלל וחסר-אונים, מעורפל-הכרה. הוא שכב כך במשך ימים ארוכים, ללא אוכל או שתייה. הוא היה כה חלש, עד שלא זיהה אותנו.

ילדים מגורשים מגטו לודז', שנת תש"ב

הרגענו אותו באומרו: "אל תחושו, אנחנו יהודים כמון. נסיע לך ככל שיהיה באפשרותנו..."

לאחר שהתרוקן הגטו לגמרי כמעט, הגיע גם תורנו. ביקשו מאיתנו לארוז מיטלטלים ולהתכונן לצאת

לדרך. ארזנו את חפצינו הנחוצים, ונלקחנו כולנו - גב' טורי והילד, הסבתא שהתגוררה עימנו ואני - למחנה הריכוז רונסבריק. באמצע הדרך פתחו הארורים את דלתות הרכבת והשליכו את כל החפצים שטרחנו לארז במסירות. למחנה הגענו חסרי-כל, כפשוטו ממש.

רונסבריק היה מחנה-ריכוז מיוחד לנשים, היחיד מסוגו שבנו הגרמנים ימ"ש. מלבד יהודיות, שוכנו בו גם אלפי פולניות וצ'כיות שנחשדו במחתרותיות, לצד מאות צועניות נוספות.

אותנו שיכנו בבלוק של צועניות. אני זוכרת שילדים חששו מאוד מצוענים, עד שכאשר סיברנו לאכול, היו האימהות אומרות בכעין איום: "תבוא צוענייה ותיקח אותך...". זה בהחלט היה הפחד הגדול ביותר שלנו אז, בימים הטובים...

גם במחנה הריכוז נלחשה השמועה כי כדאי להיזהר מהן, מהצועניות, מאחר והן גנבות. הן הוכיחו את תכונתן זו די מהר, וכייו לי את הנעליים תוך זמן קצר. זוג נעליים היה מצרך יקר מפז במחנה הריכוז המושלג. מאז, בקור אימים שרק אירופה יודעת, נאלצתי להתייבב למסדר הבוקר ללא נעליים...

באחד הימים התחלתי לבכות. היה לי קר בצורה שקשה לתאר! ואז אירע נס גלוי: אחראית הבלוק שלנו, גויה צרפתייה, ראתה אותי דומעת ושאלה לסיבת הבכי. סיפרתי בכאב שאני לי נעליים. הקב"ה פתח לה את הלב באותם רגעים. היא פתחה דלת שמאחוריה ניצבו עשרות זוגות נעליים, ואמרה לי לקחת זוג לעצמי. מרוב חיפזון, לא היה לי זמן לברור כהוגן. כך מצאתי את עצמי עם נעל אחת שטוחה ונעל שנייה בעלת עקב...

מדי בוקר, לאחר מסדר הבוקר וספירת האסירות, היינו צועדות זוגות-זוגות לקחת את הקפה הדלוח שחילקו לנו - מעט קפה, והמון מים רותחים... היה זה נס שהצלחתי, במשך תקופה ארוכה למדי, לשחוב בגשם ובשלג את סיר הקפה, כשחלגליי זוג נעליים ייחודי שכזה.

רק לאחר זמן חילקו לנו נעליים מעץ, וזו בהחלט הייתה המתנה הגדולה ביותר שיכולתי לקבל בעת הזו...

(מבוסס על גיליון 'מרווח לצמח')

"הוא הנתן לך פה לעשות חיל!"

תקופה מאתגרת למדי חיינו בתקופה האחרונה. מצד אחד - אזהרות מרטיטות, טילים זריזים, פצוצי אימים ואימים קשים מצד הגורמים שבאויבי ישראל. ומן הצד השני - נסים שאין יללת לתארם במלים. נפר לעין כל באי-עולם חסדו הגדול של הבורא הכל-יכול, אבינו רועינו ואוהבנו, המגן עלינו מפני חיות השרף שזוממים לכלות אותנו בכל רגע נתון.

אולי דווקא בזמן כזה, כדאי להביא שני ספורים, המציגים שני מוסרי-השכל שונים, אך רלוונטיים עבורנו באופן מיוחד בימים אלו.

מעשה ראשון:

היה זה בעצומים של שנות השואה. מחוץ לחדרו של מרן החזון איש זיע"א עמדה גיסתו הצדקנית, בוכיה ושבורה. הדווחים המחרדים מאירופה זלגו אט אט אל ארץ הקדש ורסקו את לבם. מאות ואלפי ילדים וזקנים, יהודים ויהודיות, גדולי-תורה ופשוטי-עם, נרצחו באכזריות מדי יום ביומו על אדמת אירופה הארוכה. והיא, אי שם בארץ הקדש, אין לאל ידה להושיע. והלבט הוא כבר לא עומד בבשורות האיוב. "למה, כבוד הרב? למה הם נהרגים? למה הם חטאו?", שאלה בכאב, עיניה זולגות דמעות.

הסובבים נבוכו. וכי מה יוכל לענות הגאון הנערץ לגיסה שבורת-הלב? אלו מלים ינחמוה? במה יביא מרפא לעצבונה?

מרן זיע"א לא נבהל. הוא פנה אל הצדקנית שעמדה בפתח החדר, ואמר בהחלטיות: "הקדוש ברוך הוא כלו חסד, כלו רחמים. יתר על כן, עצם היסורים עצמם, אותו רצח נוראי של רבבות אלפי ישראל, אותם ענויים קשים שחווים אחינו האהובים במדינות אירופה, גם אם איננו מבינים - דאס איז דער חסד, דאס איז דער רחמים! (זה הוא החסד, זה הוא הרחמים)!"

ואידך, זיל גמר...

מרן החזון איש זיע"א

מעשה שני:

פתיחת ישיבת חכמי לובלין באחת הערים החשובות של פולין, הייתה ארוע שהפך באותה העת לשיחת היום בקרב יהודי העולם כולו. מדבר היה על מיזם ראשון מסוגו ונדיר ביקרתו. הישיבה נועדה לאכלס בו-זמנית כמה מאות בחרי-ישיבה, דבר שאז כולל לא היה בנמצא.

על הליהל שלאחר פתיחתה פתחנית של הישיבה, ספר אחד מתלמידיה הראשונים, מעשה שראוי לנו ללמוד מפניו מעט על עצמת הצניעות והעמק שבעננה, גם בתוך הצלחות כפירות.

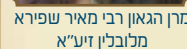
"טילת בפרודור הישיבה בשעת לילה", ספר הנער, "כשפלטתע קלטו אגני קול מנגינה מתוקה ולבבית, אשר בקצה מהקומות העליונות".

"עלית בעקבות הקול אל הקומה השלישית, הסתמרת בפניה וראיתי אותו, את ראש הישיבה ומיסדה הגאון האדיר רבי מאיר שפירא זיע"א, מטיל בפרודור ארכות וקצרות, כשהוא תפוס שרעפים, כלו רועד, ופניו סמוקות ממאמץ".

"הזמן חולף ביעף, והוא מטיל ומפזם לעצמו בגונן ערב את המלים הבאות: "חלילה לך לחשב שכל זה נעשה בכוחך. לא ולא! כי הוא הנתן לך פה לעשות חיל!"

גדלה והולכת: "לא ולא, אין זה מופת! הכל בא בחסדי שמים, ואין אני אלא שליח ממרום להרמת קרן התורה בדרונו!"

ואידך, גם פה, זיל גמר...

מרן הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין זיע"א

מגיל צעיר אנו אמונים על הפסוק בחמש דברים (פרק ח'): "וזכרת... כי הוא הנתן לך פה לעשות חיל". חשוב לזכר זאת בפתח ימים, לא כל שכן בתקופה שהיצר מחדיר בקרבנו תחושות כוזבות של "פחי ולעם ידי". עלינו, אפוא, לשום אל לבנו את הענוה הראויה וההודאה הנדרשת לבנורא יתברך, על נסיו וחסדיו הבלתי-נתפסים.

הפכת הטוב על נסים ונפלאות כמו שאנו חוזים יום ביומו, נתן להביע כלפי רבוננו של עולם בדרך אחת: למוז התורה וקיום מצוותיו. בשקידה, בעמל התורה, בשגון של משניות הש"ס, בהפגמת הלכות השלחן-ערוך וקיימן פראי. פה ולא אחרת!

כעת נתנת לנו הזדמנות פז לעשות זאת. בסיעתא דשמיא, בחדש זה - בכ' בתמוז, נגיע במסגרת למוז "המשנה היומית" לסיום הסדר הרביעי של ששת סדרי המשנה, סדר גיטין - ולתחלת הסדר החמישי, סדר זבחים.

זו היא הזדמנות עבור כל מי שלא זכה עד כה להתרפק על למוז המשנה, הפה-חשוב, לעשות זאת כעת, לצד רבבות אלפי ישראל שכבר נמצאים במסלול נפלא זה.

עשה זאת כרגע, לא תפסיד!

קבלת עלון המבחנים

ניתן לשלוח בקשה במייל Office@kviuta.org
דרך מערכת קביעות בטלפון 0722-79-4949 שלוחה 4 < 2
כמור"כ ניתן לענות על המבחנים במערכת זו או ב: kviuta.org
וכן דרך עמדות נדרים פלוס וקהילות ברחבי הארץ

לשיעורים

במשנה ובהלכה היומית
24 שעות
בטלפון 0722-79-4949
וכן kviuta.org

לזכר עולם יהיה צדיק

מוקדש לע"נ מחולל ומיסד הארגון
הגאון רבי יונה ב"ר שלמה זצ"ל
שיטנצל

נב"ע י"ט תמוז תשכ"ט

לקבלת העלון במייל Office@kviuta.org | מפצים את האור: להנצחות ותרומות להצלחה לע"נ יקיריך התקשר: 072-272-2200

רץ למשנה

גלגולו של גנדרל...

בספר 'זכרונם לברכה' הובא מעשה נאה מפי רבו הנערץ של מושב קוממיות, הנאון רבי בנימין מנדלזון זצ"ל:

בחורים רבים בגיל ג'יז, מפחדים מגזרת השמד של מאלפסנדר זע"א, ומבקשים את ברכתו ועצתו לשקויות מידת הצבא הפולני, המסכן מבחינה רוחנית וגשמית כאחד. נער אחד, מהעיר ביאליה, שבקש אף הוא עצת ותשועה בענין, קבל מהרבי את התשובה הבאה: **"אם רצונך להציל מהגזרה, למד את משניות סדר טהרות ענין" לפרות תהיתו לפרש הדברים, צית הבחור להוראה במלואה. הוא קים את דברי האדמו"ר לאלול, והחל ללמוד סדר טהרות. אלא, שלמרות זאת מצא הבחור את עצמו מגיס לצבא, ורק מחמת היותו חסיד אמתי הדבוק**

מכתב קדוש של הרבה רבי יחיאל מאלפסנדר זע"א

אחר הוראות רבו, האמין באמונה שלמה בעצתו של הרבי והמשיך לעסוק במשניות סדר טהרות בענין.

כבר בימים הראשונים לגיוסו מצא הבחור חן בעיני הנגרים, ואחד מהם אף מנה אותו למקדו האיש. בלילות, בתם יום העבודה בלשכת הקצין, התישב החל היהודי להגות בתלמודו, כהוראת האדמו"ר הקדוש.

ברם, פעם אחת, בעצמו של למוד עמק, נכנס המפקד להדרו של פקידו, ותפס אותו על חם. הבחור היה בטוח שהגיע סופו: להתפס בלמוד משניות, ועוד ביד הנגרי עצמו...

הקצין הבכיר, שראה את הפחד בעיניו של הנער, חנן ולחש לו כממתק-סוד: **"אל תבהל, גם אני יהודי כמוך!"** לבו של החיל צער לגע מפעמיותו, ואז הוסיף המפקד: **"פיו שאתה עוסק בסדר טהרות, אבקש שתתרחץ לי על קשיה שלמלה לי פעם בעת לומדי משנה אחת..."**

הנער לא האמין למשמע אָזניו, אך פניו של הנגרי הוכיחו כי הוא מתכנן לכך ברצינות, והוא הטה און קשבת לשאלתו. החיל, שהיה בקיא לחלוטין בסדר המשניות, מה להשיב ולבאר את דברי המשנה בסוב טעם, והקצין המרצה התעניין מקום מוצאו של החיל. המשמע שמוצאו מהעיר ביאליה, הוסיף להתעניין בשמות הוריו והוריו-הוריו, וכשעלה שמו של הסבא, התפרצו פניו.

"אתה יודע מה עשה לי סבא שלך?", תהה הקצין באָזניו. **"אני הייתי בחור יתום, עני וגודד. כשנודע לסבאי על ההכנות לגיס את אחד מצאצאיו לצבא, פעל אצל המננים שישלחו אותו, היתום וחסר האמצעים, למלא את מקומו. ובכן, דע לך, שכל מה שאני נמצא כיום בצבא הפולני, זה בגללו!"** המפקד נראה רצני וקעוס למדי.

אלא שאז התרפכו לפתע פניו, והוא חנן קלות. **"אמנם, מאחר והגעת עד לאן כדי להסביר לי את המשנה הלא-מובנת, ונעית זאת באופן זה יפה ומטעם, הרי שברגע זה אני מוחל לסבא שלך על מעשהו, ובהזדמנות לך - הרי שמקלקל היותי גנדרל בצבא פולני, אתן קעת הוראה למננים לשרור אותך מידת מכל שירת צבאי!"**

בבת-אחת התחור לו לחיל היהודי הנצטרך כל הספור. לגד עניו עמדו באתה העת דמותו של הרבי הקדוש מאלפסנדר ועצתו הנפלאה, וכשנכנס אל הקדש פנימה לולל את מעשה הנס שארע עמו, אמר לו האדמו"ר רבי יחיאל: **"דע לך בני, כי מה שלמדת משניות סדר טהרות וספור לגולק לצבא הפולני, היה בכדי שתשמע מפיו של אותו יתום כי הוא מוחל לסבאי בלב שלם..."**

כוחה של מחילה. כוחו של משניות!
האם לא נצטרף קעת לסדר קדשים המתחדש ובא בשעה טובה ומגלחת?

מה היה הנביא מורה לנו ללמוד

לעת נואת?

סיבה נפלאה שע"י לימוד קדשים למעשה אנו מקרבים את בני המקדש, ואמר הח"ח, שהיות ואנו אומרים להקב"ה **"כי מחכים אנחנו לך"**, הרי צריכים אנו להתכונן היטב לביאתו, וכי אם המשיח יבוא עכשיו נהיה מוכנים לעבוד בביהמ"ק? הרי יקח כמה שנים להכין את עצמנו. ואמר על כך משל נורא: אם זימנו משהו חשוב לסעודה בשעה מסוימת וכאשר יבוא יראה שעדיין לא הכינו כלום לכבודו, ורק כשהוא מגיע מתחילים לנקות ולבשל וכדו' הרי יקעס על זה מאוד. וא"כ כשאנו אומרים להקב"ה שאנו מחכים לו חייבת להיות הכוונה שאנו מוכנים כבר ואם יבוא המשיח כעת נוכל מיד להתחיל בעבודת המקדש, ולא נצטרך להמתין כמה שנים עד שנלמד את הכל! והוסיף עוד הח"ח **"שודאי אם היה לנו כעת נביא היה אומר לנו בשם ה' ללמוד קדשים!"**

כאיילו? ממש לא! מבקשים אנו

את הדבר האמיתי!

הנה מבקשים אנו מדי יום את תפילת 'שיהא שיה שפתותינו חשוב ומקובל ומרוצה לפניך כאילו הקרבנו קרבן התמיד במועדו'.

והנה קשה, שאם מבקשים אנו שיהא **"כאילו הקרבנו"** ודיינו בכך, א"כ מדוע מבקשים אנו שוב שיבנה בית המקדש במהרה בימינו, הרי תפילותינו הם ממש **"כאילו הקרבנו"**!?

אלא מכאן ראייה שאין די ב'כאילו', אין אנו מסתפקים רק ב'כאילו הקרבנו', אלא צריכים אנו ממש בחוש שיבנה בית המקדש, שנראה כבר במחשבה לפסח את העבודה הלא-דברית ביהודה ופסח אומרים אנו **"כאילו הוציאנו ממצרים"** ולא עשה בהם שפטים דינו, אלא עשה בהם שפטים... אילו נתן לנו את השבת... ומיד ממששים **"על אחת כמה וכמה טובה כפולה ומכופלת שהוציאנו ממצרים והכניסנו לארץ ישראל ונתן לנו את התורה..."**

חזינו מכך, שאין אנו מסתפקים במשהו הדומה לאמית, אין לי די ב'**"כאילו"**, אלא חפצים אנו בקרוב ב'טובה כפולה ומכופלת למקום עלינו שהוציאנו ממצרים, והכניסנו לארץ ישראל, ובנה לנו את בית הבחירה במהרה בימינו אמן.

שהרי שנינו (פ"ח מ"ז) שאסור לזרוק דם פסולין, אמנם המיוחס לר"ש משאנץ (בת"כ וירקא, א, פרשת ג' פרק ד' אות ט) הביא שיטה שמורת לזרוק את הדם אחרי שחישב מחשבת פגול כיון שהקרבן לא נקבע בפיגול עד הזריקה, עיי"ש.¹ קרבן שחשבו עליו מחשבת חייב לזנו, קרא 'פיגול', והאוכלו חייב כרת, אמנם קרבן שחשבו עליו מחשבת חייב לזנו, רק נפסל אבל לא נעשה פיגול.

¹שהשם של הקרבן שחישב נחפס בקרבן ועוקר ממנו את שמו (עיי' רש"י ג' א ד"ה לא מינה), אי נמי המחשבה מצד עצמה כבהה לפסול את הקרבן, כמו מחשבת חוץ לזנו חוץ למקומו (עיי' רמב"ם הל' פסולי המוקדשים ריש פ"ג).

²לפי דיעה זו מה שנינו שאסור לזרוק דם פסולין, צריך לפרש דמירי בפסולים אחרים כגון רובע ורובע, אי נמי מירי אחר מנה ראשונה שאף לשיטה זו כבר נקבע בפיגול.

חיוו הפך...

אל כ"ק האדמו"ר מבאיאן שליט"א נכנס בחור צעיר, והחל משיח את אשר על לבו. לאחר שיחה קצרה, שאלו הרבי: האם אתה אומר את פרשת הקרבנות מדי בוקר?

כן, השיב הנער, אלא שלא תמיד אני מספיק לאומרם לפני התפילה, לא פעם אני מתפלל תחילה ורק אחר כך, בשעת פנאי, אני משלים את אמירת הקרבנות...

חייך הרבי ושאל, כביכול שלא מן הענין: **מה הטלפון בביתך?**

מופתע מעצם השאלה, השיב הבחור בפשטות: **682541'.**

ניגש הרבי למכשיר הטלפון וחייג. המספר אליו הגעתם איננו מחובר - אומר לו הרבי, האם אתה בטוח שזה המספר הנכון?

כן, אני בטוח, השיב הבחור, **682541'.** חזר הרבי וחייג, אך שוב קיבל צליל צורמני מעבר לשופורת. אינני מכין, אמר הרבי בחיוך, הן אני מחייג את המספר שאמרת, מדוע אינני מגיע ליעד?

שוב חייג הרבי, תוך הוא אומר את הספרות בקול בוא אחר זו: **145286'.** ושוב נשמע צליל צורמני, והרבי הביט בתמיהה בבחור העומד מולו. אך הנער הבין עתה את התקלה, ואמר בפשטות:

'סליחה, השיב הנער, אך הרבי חייג את המספר הפוך, מהסוף להתחלה. ככה זה לא עובד...'

השיב לו הרבי בחיוך: **'אה, דברי טעם אתה אומר, זה לא עובד הפוך, יש לחייג את המספרים בסדרם הנכון כדי להגיע ליעד המבוקש... ואת התפילה כן אפשר להתפלל מהסוף להתחלה? גם התפילה - כדי שהיא תפעל את פעולתה כראוי - יש להתפלל בסדר הנכון, קרבנות ואחר כך התפילה...'**

את הסיפור סיפר המשפיע הגה"צ רבי אהרן טויסי שליט"א, המכיר את הסיפור ממקור ראשון. המסר ממנו בוקע ועולה: לתפילה יש מבנה, חז"ל קבעו לה צורה. חשוב לומר קרבנות, חשוב להקפיד לאומרם בסדר הנכון. תחילה אומרים קרבנות וממשיכים בסדר התפילה, כדי שיתקבלו תפילותינו ברחמים וברצון!

דמותו המופלאה נראתה בחלל הדלת, עטוף בטלית ומעוטף בתפילין כמנהג בני חו"ל בחולו של מועד, ומראהו כמלאך אלוקים. כניסתו לבית הכנסת, להפתעת הכל לא עשה את דרכו למקומו בכותל המזרח, אלא פנה לכיוון מרכז החדר, אל הבימה עליה יקרא את קריאת התורה...

עתה, היו הנוכחים מופתעים. מדוע לא פונה החפץ חיים למקומו? מדוע הוא מתעכב והולך לעבר מרכז החדר?

תמיהתם גברה בלי גבול, כשהחפץ חיים לא הסתפק בכך, אלא היסה את הקהל כרוצה לומר דבר מה. עתה היו כולם במתח רב - איזו דרשה מבקש רבן של ישראל לומר דווקא עכשיו?

'מורי ורבותי!', פתח החפץ חיים ואמר כאילו הוא מדבר בפני קהל רב, **'היות שנכנסתי עכשיו, אני מבקש שלא תחשדו אותי שדילגתי על אמירת הקרבנות. כבר השכמתי בשעת בוקר מוקדמת ואמרת את פרשת הקרבנות, ולפיכך אצטרף לתפילתכם רק בעוד מספר דקות!'**

החפץ חיים סיים את דבריו, ופנה למקומו בכותל המזרח. וכל העם שמעו וייראו...

מעשה זה, המובא בספר 'שיח אליעזר', מתאר עדות אישית ממפגש מרגש עם רבן של ישראל. לנו, נותרים הדברים מאירים באור בוחק:

החפץ חיים, גדול הדור הבלתי מעורער, קשיש מופלג בן תשעים ואחת, מחבר הספרים 'משנה ברורה', 'חפץ חיים', 'שמירת הלשון' ועוד - ספרים שהתקבלו בכל תפוצות ישראל והכתירו אותו כפוסק ההלכה הגדול בדור האחרון - ועדיין הוא נוקט 'לתרץ את עצמו, למנוע מאחרים - גם אם זה קהל מצומצם שרובם בני משפחתו - מלחשוד בו שאינו אומר קרבנות!'

העיד החפץ חיים זצ"ל: **'אם יהודי אחד וולו יהודי אחד, התחזק באמירת הקרבנות - יהא זה שכרי מכל עמלי וטרחתי לכתוב את ספריי. הכל היה שווה וכדאי אם בזכות כך התחזק יהודי אחד, באמירת סדר הקרבנות!'**

(הרה"ג ר' אשר קובלסקי שליט"א)

כשר (גמרא).

פסול שלא לשמה בהולכה - חכמים סוברים שמחשבת שלא לשמה פוסלת בכל ד' עבודות הדם, אבל רבי שמעון סובר שהיא פוסלת רק בשחיטה, קבלה וזריקה, אבל לא בהולכה (פ"א מ"ד). שהולכה היא 'עבודה שאפשר לבטלה' - שיכול לשחוט בצד המזבח - ולכן אם חישב בה שלא לשמה, לא פסל את הקרבן. ופירש הרע"ב, ע"פ רש"י והרמב"ם בפיהמ"ש שם, שמודים חכמים שהולכה היא עבודה שאפשר לבטלה, אלא שסוברים שמכל מקום באופן שלא שחט לצד המזבח, והוצרך להוליך את הדם למזבח, עבודה גמורה היא, ומחשבת פוסלת בה, [אמנם הרמב"ם בהל' פסולי המוקדשין (פ"א כ"ג) כתב שלהלכה הולכה היא עבודה שאי אפשר לבטלה, וחייב לשחוט את הקרבן רחוק קצת מן המזבח ואח"כ

להוליך את הדם למזבח, וכן פירש גם רש"י בהמשך הסוגיא שם (י"ד א), וכן כתבו גם תוספות (י"ג א), וכן לכאורה מבואר בסוגיא שם, וצ"נ].

פיגול

אם בשעת עשיית אחת מד' עבודות הדם, חישב שאח"כ יאכל את הקרבן חוץ לזמנו הראוי לו, כגון לאחר הזמן שנעשה נותר, או חוץ למקומו הראוי לו - בין אכילת מזבח של הקטרת אימורין ובין אכילת אדם של אכילת הבשר, שבשתי אכילות הכתוב מדבר - פסל את הקרבן לגמרי, והבשר נאסר באכילה, אף אם לא עשה אח"כ כמו שחישב, אלא עשה הכל כדין ואכלו בזמנו ובמקומו. אמנם אסור לאכול, כיון שנפסל הקרבן. ואם חישב מחשבת חוץ למקומו או חוץ לזמנו לפני זריקה, בפשטות גם אסור לזרוק את הדם,

סדר קדשים

אמרו בגמ' (מנחות קי.)
אמר רבי יצחק מאי דכתיב
(ויקרא ו') "זאת תורת
החטאת" ו"זאת תורת
האשם", כל העוסק בתורת
הטאת כאילו הקריב חטאת
וכל העוסק בתורת אשם
כאילו הקריב אשם.
כידוע, החפץ חיים צוק"ל
עורר מאד על לימוד סדר
קדשים, ואף חיבר כמה
ספרים והקים כולל מיוחד
ללימוד סדר קדשים.
בהקדמתו
הלכות" מביא כמה וכמה
טעמים מה חשוב לימוד
זה. ובמאמר "תורה אור"
כתב וז"ל: "הנה מכל זה
נוכל להתבונן עד כמה
צריך האדם להדירו ללמוד
סדר קדשים שעושה בזה
נחת רוח להקב"ה שהוא
משתוקק שבזמן שביהמ"ק
חרב יעסקו בניו עכ"פ
בהלכות הקודש והמקדש
וימחול להם עונותיהם וגם
שיש בו שתי המעלות ביחד
מעלת התורה וגם מעלת
הקרבנות שע"י הלימוד
יחשוב לו הקב"ה כאילו

הקריב ממש".
סדר קדשים ברובו
עוסק בעניני הקרבנות,
ההקדשות, והמקדש.
פותח בקרבנות שבבית
המקדש: מסכתות זבחים
ומנחות. ממשיך במסכת
חולין: זביחה של רשות,
שהרי בתורה אחר שאמר,
והיה המקום אשר יבחר
ה', שמה תביאו וגו',
אמר, רק בכל אות נפשך
תזבח ואכלת בשר" (דברים
יב). ומפורטים בה דינים
הקשורים לזה, כגון הלכות
טרפות, אותו ואת בנו,
כסוי הדם, גיד הנשה, זרוע
לחיים וקיבה הניתנים
לכהן, ראשית הגז. וכן
הלכות בשר בחלב.
ואחרי חולין מסכת
בכורות, שיש בה דינים
הנוגעים הן לקרבן [בבכור
תמים] והן לאכילת
הרשות [בבכור בעל מום].
ולאחריה מסכת ערכין -
שגם היא מעניני הקודש
- שמתחייב אדם מעות
להקדש, או מקדיש שדה
או בית. ומסכת תמורה

שבוע לימוד מוקדש:

לע"נ

הר"ר יהודה לייב בן ר' אריה ז"ל
נלב"ע ט' תמוז תשע"ו

לע"נ

מוהר"ר אברהם הלוי
בן ר' משה דוד זצ"ל
נלב"ע ט' תמוז תשע"ה

לע"נ

ה' קורט מרדכי בן אוטו ודינה ז"ל
נלב"ע י"ג תמוז
ולע"נ מרת כטי בתיה בת שלמה ז"ל
נלב"ע כ"ט באב

לע"נ

ספרי בן רוזה ז"ל נלב"ע י"ג תמוז תשס"ד
ולע"נ מרת חנה בת טובה ע"ה
נלב"ע ו' בתמוז תשע"ה

לע"נ

הר' צבי בן הר' מנחם הלוי ז"ל
נלב"ע כ"ז תמוז

לע"נ

מרת חיה שרה בת ר' צבי ע"ה
נלב"ע כ"ב תמוז תשע"ה

לע"נ

אליעזר בן זוהרה ז"ל נלב"ע כ"ח תמוז
ולע"נ מרת שמחה בת ג'מילה ע"ה
נלב"ע כ"ח תמוז

לע"נ

הג"ר שלמה זאב בן הרה"ה
ר' משה חיים זצ"ל צוויגנאפט
נלב"ע כ"ו תמוז תשס"ה

הלימוד החודש מוקדש לע"נ

הר"ר עזריאל לייבוש אריה

בן אליעזר ורות ז"ל

נלב"ע כ"ו תמוז תשפ"ד

נא לכוון לפני הלימוד

הזוכים בהגרלות:

מבחינים במשנה היומית 166-163 ו-466-463 ומבחן בהלכה 58

ה' אהרן לייב קרמר, מודיעין עילית
ה' זלמן ברוך שאהן, ירושלים
ה' משה קשש, בני ברק
ה' אברהם רייזמן, בני ברק
ה' יהודה רייזמן, בית שמש

סדר לימוד המשנה וההלכה היומית לחודש תמוז תשפ"ה

מספר	תמוז יוני - יולי	אבות - הוריות זבחים	פרק משנה	סימן	סעיף	הלכה יומית: שרע ארץ
1	א 27	ה טז-יז	1	לב	לג-לה	✓
2	ב 28	ה טז-יז	2	לב	לו-לח	
3	ג 29	ה טז-יז	3	לב	לט-מא	
4	ד 30	ה טז-יז	4	לב	מב-מד	
5	ה 1	ה טז-יז	5	לב	מה-מו	
6	ו 2	ה טז-יז	6	לב	מח-נ	
7	ז 3	ה טז-יז	7	לב	נא-א	
8	ח 4	ה טז-יז	8	לב	ב-ד	
9	ט 5	ה טז-יז	9	לב	ה-ב	
10	י 6	ה טז-יז	10	לב	ג-א	
11	יא 7	ה טז-יז	11	לב	א-ג	
12	יב 8	ה טז-יז	12	לב	א-ג	
13	יג 9	ה טז-יז	13	לב	א-ג	
14	יד 10	ה טז-יז	14	לב	א-ג	
15	טו 11	ה טז-יז	15	לב	א-ג	
16	טז 12	ה טז-יז	16	לב	א-ג	
17	יז 13	ה טז-יז	17	לב	א-ג	
18	יח 14	ה טז-יז	18	לב	א-ג	
19	יט 15	ה טז-יז	19	לב	א-ג	
20	כ 16	ה טז-יז	20	לב	א-ג	
21	כא 17	ה טז-יז	21	לב	א-ג	
22	כב 18	ה טז-יז	22	לב	א-ג	
23	כג 19	ה טז-יז	23	לב	א-ג	
24	כד 20	ה טז-יז	24	לב	א-ג	
25	כה 21	ה טז-יז	25	לב	א-ג	
26	כו 22	ה טז-יז	26	לב	א-ג	
27	כז 23	ה טז-יז	27	לב	א-ג	
28	כח 24	ה טז-יז	28	לב	א-ג	
29	כט 25	ה טז-יז	29	לב	א-ג	

אמת מה נהדר

יהודי יקר יש לך הזדמנות להיכנס לבית המקדש
לצעוד יחד עם חכמן הגדול לעבר בית קודש הקדשים
להיות ולחוות את עבודת הקרבנות בבית המקדש

ביום ד' פרשת פנחס כ' תמוז תשפ"ה
מתחילים שלומי אמוני ישראל בלימוד סדר קדשים במסגרת המשנה היומית
הצטרף גם אתה לרבבות לומדי המשנה היומית